

Студената светлина на утрото осветяваше проснатото тяло на един мъж, който лежеше на голия под, облечен в груба власеница, бос и превързан през кръста с връв, изтерзан от всички изкушения и всички съмнения. А людете го виждаха облечен в бяла атлазена далматика, извезана с златни трандафили и сребърни карамфили, стегнат в кръста със сьрмен пояс, обут в пурпурна кожа, изправил достойно глава под тежестта на седмолъчна корона, обсипана със ситен бисер и скъпи цветни камъни, загърнат в мантия от пепеляв аксамит спусната на тежки дипли до земята, отпразил безкрайно благ и мъдър взор към някакво далечно, прекрасно видение...

Могъщ и щастлив.

Обсипан с всички блага на ~~земни~~ света.

Жив кумир.

Недосегаем в милостта божия.

В това време Анна тихо полагаше цветя върху раклата на чудотворката Петка, коленичеше с наскърбено до смърт сърце, простираше ръце към свените мощи.

Демонът го изкушава, преподобна... Горко му. Ала само който не се е борил с лукавия, само той не се е издигал и пречистил. Помогни му! Освободи го от оковите на земните измами, от мъките на плътта, от нашепванията на злочинеца...

Всички узи пристигнаха на гъсти тълпи към главното сборище - равнините около Филиповград. През лятото бранниците бяха прекарвали най-